

[Undervisnings- og forskningsministeren]

studerende ved universitetet, herunder de to uddannelsessøgende, der er nævnt i artiklen.

Som det fremgår af ovenstående, har stort set alle uddannelsessøgende fået tildelt støtte, men det er da klart, at i et system, hvor der på få måneder skal behandles 150.000 ansøgninger, vil der altid ske enkelte fejl.

Uddannelsesstøtte tildeles efter ansøgning, når betingelserne herfor i uddannelsesstøtteloven er opfyldt. Det er derfor først, når det er klarlagt, at betingelserne er opfyldt, at den uddannelsessøgende har ret til at få udbetalt uddannelsesstøtte. Styrelsen har ikke hjemmel til at udbetale mere end selve SU-beløbet.

Til sidst skal jeg oplyse, at jeg er klar over, at der har været problemer med støtteberegningen særlig i 1989. Vi arbejder da også løbende på at forenkle SU-systemet og forbedre betjeningen af de studerende.

Spm. nr. S 104

Til *undervisnings- og forskningsministeren* (30/10 90) af:

Kofod-Svendsen (KRF):

»Hvad er det nærmere indhold af planerne om et frifakultet ved Århus Universitet, og hvorledes stiller ministeren sig til disse planer?«

Begrundelse

I Berlingske Tidende omtales den 24. oktober 1990 et forslag, der er vedtaget enstemmigt af det naturvidenskabelige fakultetsråd ved Århus Universitet om oprettelse af et frifakultet. Ifølge avisen er planen indsendt til Undervisnings- og Forskningsministeriet.

Kristeligt Folkeparti har længe været af den opfattelse, at der ad lovgivningsvejen bør indføres regler om frifakulteter, der allerede findes i mange andre vestlige lande, og er derfor interesseret i så detaljerede oplysninger som muligt.

Svar (6/11 90):

Undervisnings- og forskningsministeren (Bertel Haarder):

Der har været ført en række drøftelser af uformel karakter mellem Undervisnings- og Forskningsministeriet og Det naturvidenskabelige Fakultet ved Århus Universitet om et eventuelt frifakultetsforsøg.

Aftale om et forsøg kan kun træffes efter behandling i Århus Universitets konsistorium.

Behandlingen ventes at finde sted den 22. november 1990.

Efter de foreløbige oplysninger om det påtænkte indhold af en aftale er jeg meget positivt indstillet til forslaget, men det er som nævnt ikke færdigbehandlet fra universitetets side.

Spørgeren vil blive orienteret, så snart det endelige forslag til en aftale foreligger.

Spm. nr. S 106

Til *boligministeren* (31/10 90) af:

Holger K. Nielsen (SF):

»Hvad er baggrunden for, at ministeren – i modstrid med tidligere udtalelser – tilsyneladende ikke ønsker at styrke mulighederne for, at de statslige repræsentanter i kreditforeningernes bestyrelser kan fungere mere aktivt og i overensstemmelse med det offentliges interesser?«

Begrundelse

I forbindelse med de mange skandalesager i kreditforeningerne har det været et gennemgående træk, at de offentlige repræsentanter i kreditforeningernes bestyrelser har fungeret overordentlig passivt.

Som påpeget af bl.a. stiftamtmand Henning Strøm, der er den offentlige repræsentant i Nykredits bestyrelse, er et af problemerne, at de offentlige repræsentanter er bundet af deres tavshedspligt, og at de ikke har nogen reelle beføjelser til at gribe ind, hvis de får kendskab til mistænkelige forhold. De fungerer således i et tomrum uden muligheder for reelt at varetage det offentliges interesser.

Ministeren gav i Det Fri Aktuelt den 1. august 1990 udtryk for, at denne situation er utilfredsstillende. »Når de offentlige repræsentanter har et ansvar, må de også have nogle midler til at gøre det ansvar gældende«, sagde ministeren bl.a.

Ifølge Politiken den 30. oktober 1990 har ministeren tilsyneladende besluttet at trække i land. »... det er et spørgsmål, som skal løses i et bredere perspektiv«, siger hun.

Hvorfor nu denne holdningsændring? Intet i den senere tid tilsiger, at der ikke er behov for at styrke de offentlige repræsentanters beføjelser, tværtimod.